

Кнез Иван Кнежевић- Вук Караџић 4 збирка

1. Војску купи Кулин капетане
2. Крајишнике Турке невјернике,
3. Који драгог Бога не познају,
4. Не имају ни вјере ни душе;
5. Војску води на богату Мачву,
6. Кудгођ пређе, свуда Србљу прети:
7. „Ако Бог да те с' одовуд вратим,
8. „Хоћу, море, Србље разредити,
9. „Ви Кулина хоћете познати.”
10. Ришћанске га мајке проклињаху:
11. „Тамо иш'о, Кулин капетане,
12. „Тамо иш'о, амо не дошао!”
13. Кулин пређе сву Босну поносну,
14. Семберију земљу па до Дрине,
15. Дрину пређе, украј Мачве стаде,
16. Поред Дрине улогори војску,
17. Па Србију зове на предају;
18. Од Србије нико доћ' му не ће,
19. Већ Кулина у дубину маме;
20. Више Кулин путоват' не смије.
21. Иван кнеже Семберији глава,
22. Он Кулину често одлажаше,
23. Под чадоре принос доношаше,
24. Не би л' њему Србљи мирни били;
25. И тешко се кнеже додворио,
26. За свашта се умолит' могаше,
27. Мудар б'јеше Кулин капетане,
28. Виђе Кулин, да је кнеже мудар,
29. Па се Кулин с кнезом побратио:
30. „Побратиме, оборкнеже Иво!
31. „Ев' ти јеси Семберији глава,
32. „А ја јесам над крајином Турском;
33. „Од сад, кнеже, да се побратимо.”
34. То рекоше, па се побратише.
35. Иде Иво двору Поповима,
36. Па кметове Семберске дозива:
37. „Не бојте се ропства од Кулина.“
38. Оде Иван по својој нахији,
39. Турској војсци таин да саставља.
40. А Кулин је Иву преварио,
41. Једно јутро курва поранио,
42. По Васкрсу пред светога Ђурђа,
43. С војском оде уз ту воду Дрину;
44. Каде дође Јадру води ладној,
45. У Добрићу селу освануо,
46. Добрићане Србље дозиваше:
47. „Од'те, море, коње приватајте,
48. „Праву рају нигда робит' не ћу,
49. „А с хајдуци како начинимо.“
50. Сви у скупу Добрићани дошли,
51. Онда Кулин викну на војнике,
52. Турци бритке сабље повадише,
53. Добрићанске кмете исјекоше:
54. Седамдесет и четири главе,
55. Што Србињске исјекоше Турци;
56. Па Илију кнеза уватише,
57. И Вилипа попа Добрићкога,
58. Бијеле им повезаше руке;
59. А сав Добрић село поробише,
60. Поробише, ватром попалише,
61. Заробише триста робињица,
62. Плијен гоне, а робиње воде.
63. Савезана и попа и кнеза
64. Кад ордији Турци доћераше,
65. Обадва их на коље набише
66. И ружном их смрти поморише,
67. Под чадор'ма робље подјелише.
68. Ето кнеже из нахије иде,
69. Таин вуче у Турску ордију
70. Су својијех дванајест кметова.
71. Кад се кнеже Турцима прикучи,
72. Испод руке гледну по ордији,
73. Ал' се Турска војска ишарала,
74. Ђе је чадор, ту је и робиња.
75. Виђе кнеже, да је дошло робље,
76. Колико је срца милостива,
77. Трипут пада, па он обумира,
78. Гледајући јада ев' од робља,
79. Низ образе грозне сузе лије:
80. „Нуто, браћо, јада од Србије!
81. „Неђе Турци јесу преварили,
82. „Те ришћанску славу погазили.“
83. А кад Иван међу Турке уђе,
84. Утр сузе, па се силом смије,
85. Турски Турцим' Бога називаше:
86. „Добро ти сте, Турци, уранили!

87. „И добар сте ловак уловили.” —
88. „Јесмо, кнеже, не може се љепше.”
89. Каде дође Кулинову кнеже,
90. Кулинову свилену чадору,
91. Пред Кулином преклони се кнеже,
92. Па му пође руци и папучи,
93. Па му Турски Бога називаше;
94. А Кулин му Бога приваташе.
95. Па се Кулин с мјеста помицаше,
96. До себе му мјесто начињаше,
97. Па му пружа каву са шећером;
98. Ал' се Иван за невољу смије,
99. И Кулину 'вако говораше:
100. „Та Кулине, драги побратиме!
101. „Ни ћу сиђет', ни ћу каве пити,
102. „Кад си мене тако преварио,
103. „И без мене ловак уловио;
104. „Хоћеш мене учинити исе?
105. „Ја без тебе што сам уловио,
106. „Све ћу, побро, тебе поклонити.”
107. Ал' бесједи Кулин капетане:
108. „Побратиме, оборкнеже Иво!
109. „Биће тебе исе к'о и мене;
110. „На поклон ти тридесет робиња.“
111. Кад то чуо Кнежевић Иване,
112. Пред Кулином у земљу пољуби:
113. „Вала тебе, Кулин капетане:
114. „А на робљу и на дару твоме.”
115. Кад виђеше робиње остале,
116. Та да Иван може помоћ' робљу,
117. Све из једног грла процвиљеше,
118. И до Бога тешко протужише,
119. Па кроз Турке јуриш учинише,
120. Ивану се за skut уватише:
121. „О Иване и отац и мајко!
122. „Избављај нас, какогоди знадеш,
123. „Не пусти нас ти у Турске руке.“
124. Која брати, а која очими.
125. Иван пође, а робље му не да.
126. Иван срцу одољет' не може,
127. Сузе рони, а робиње тјешу:
128. „Не бојте се, драге сестре моје,
129. „Ја ћу молит' Србље око себе,
130. „Не би ли вас како избавили.“
131. Оде Иван говорит' Кулину:

132. „О Кулине, драги побратиме!
133. „Што ћу ти се нешто замолити,
134. „Хоћеш ли ме, побро, послушати?
135. „Продај мене свеколико робље,
136. „Ишти пусто небројено благо.”
137. Ал' бесједи Кулин капетане:
138. „А мој побро, оборкнеже Иво!
139. „Ти не можеш купит' тога робља:
140. „Ја ћу искат', што ти дат' не можеш;
141. „Ти ћеш с робља изгубити главу.”
142. Ал' бесједи Кнежевић Иване:
143. „А мој побро, Кулин капетане!
144. „Ишти благо све жежено злато,
145. „Ишти блага, колико ти драго,
146. „Ти не жали ни мене ни робља.”
147. Узе Кулин цијенити робље:
148. „Даћеш, Иво, пет товара блага.”
149. Иван пред њим у земљицу љуби:
150. „Побратиме, Кулин капетане!
151. „Ево тебе три товара блага,
152. „Даћеш мене свеколико робље.”
153. То рекоше, па се погодише,
154. Узе Кулин бесједит' Ивану:
155. „Хоћеш, побро, сад водити робље?
156. „Кад ћеш мене донијети благо?”
157. Вели њему Кнежевић Иване:
158. „Хоћу, побро, сад водити робље,
159. „Благо ћу ти донијет' послије.”
160. Бесједи му Кулин капетане:
161. „Имаш, побро, тврде јамце за се?“
162. Ал' бесједи Кнежевић Иване:
163. „Ја увијек по три јамца држим:
164. „Једног јамца Бога великога,
165. „Другог јамца моју тврду вјеру,
166. „Трећег јамца: преварит' те не ћу:
167. „Ако ли ми тима не вјерујеш,
168. „Ја имадем и друга четири,
169. „Сва четири госпoде Турчина:
170. „Дервиш-агу из града Зворника,
171. „Мул' Амета више Бијелине,
172. „И Турскога млада књижевника
173. „Из цамије млада мујезина,
174. „Четвртога агу Омер-агу.“
175. Сва четири ту се догодише,
176. За Ивана тако с' ујамчише,

177. Седмог дана да донесе благо.
178. Онда Иван покупио лађе,
179. Па он стаде превозити робље,
180. Турцима се не да превозити;
181. Каде Иван све превезе робље,
182. Узја Иван дору помамнога,
183. Па он оде свом бијелу двору,
184. А за њиме триста робињица.
185. Када робље свом двору доведе,
186. Испред двора посадио робље,
187. Три товара љеба изломио,
188. И све јесте робљу разгодио,
189. Па изнесе вина и ракије,
190. Нарани их љебом бијелијем,
191. А напоји вином и ракијом.
192. Кад је Иван робље напојио,
193. Онда Иван коња посједнуо,
194. Па поведе све триста робиња,
195. Одведе их шеру Бијељини.
196. Кад доведе Бијељини робље,
197. На конаке робље наредио,
198. Па им даје ручак и вечеру;
199. Слуге Иван посла на све стране
200. По свој својој земљи Семберији,
201. А на село свако поручује:
202. „Од свакога двора бијелога
203. „Нека овђе дође старјешина;
204. „Која жена јесте удовица
205. „У својему двору старјешина,
206. „Нек и она Бијељини дође;
207. „И која је жена нероткиња,
208. „Нек' и она дође Бијељини.”
209. Кад то чула земља Семберија,
210. Сва Ивану по ријечи дође;
211. Кад се свијет слез' у Бијељину,
212. Онда Иван по народу пође,
213. Низ образе грозне сузе лије,
214. А оваке ријечи говори:
215. „Ко не има од срца порода,
216. „Ев' сад може срце отворити,
217. „Купит' сина или милу ћерцу,
218. „Своју душу врћи у чистоту,
219. „Нерођено ј' боље нег' рођено;
220. „А ко има од срца порода,
221. „Тај нек купи данас још једнога,

222. „Једног сина или милу ћерцу
223. „Зарад' Бога и заради душе;
224. „Који братац миле сеје нема,
225. „Сад је може за благо купити,
226. „Својој души мјесто уватити:
227. „Откупљујте, моја браћо драга!
228. „Избављајте те Србињске душе
229. „А од Турске од нечисте руке.“
230. Кад то чуше Сембери Србињи,
231. Одмах сташе куповати робље,
232. А Иван им стаде продавати.
233. Не ће Иван да цијени робља,
234. Не би л' прије саставио благо:
235. Прода Иван триста робињица,
236. И састави два товара блага,
237. А трећега саставит' не може:
238. Трећи товар узајмио блага
239. Од Омера и од мул' Амета.
240. А кад Иван саставио благо,
241. Носи благо Кулин-капетану.
242. Кад је Кулин опазио благо,
243. То Кулину врло мило било,
244. Па Ивану кнезу говорио:
245. „Вала тебе, Иво оборкнеже!
246. „Таког кнеза до Стамбола нема.“
247. Опет Иван Србље сакупио
248. Пред Бродачку пред бијелу цркву,
249. Па је Иван Србљем говорио:
250. „Чујете ли, Србљи браћо драга!
251. „Оно робље, што сте куповали,
252. „Немојте га глади поморити,
253. „Већ све оно робље распустите,
254. „Нека иде, куд је коме драго;
255. „То је, браћо, мала задужбина,
256. „Откупити робље од Турака,
257. „Па држати, да код нас робује,
258. „Већ нек иде, куд је коме драго.”
259. Кад то чули Србљи свиколици,
260. Онда они распустише робље,
261. Оде робље, куд је коме драго.
262. Благо Иви и Ивиној души!
263. И то Иви нико не припозна,
264. Ни Ивану когоди зафали,
265. А камо ли да Ивану плати.
266. Иван не ће ни од кога плате.

267. Ивану ћу Ристос Господ платит',

268. Када Иван буде на истини.